

РЕШЕНИЕ

№ 1902

гр. София, 23.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.02.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8280** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 10.07.2020 г. по НАХД № 12732/2018г. на СРС, НО, 20-ти състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-003503 от 01.06.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. за нарушение на разпоредбата на чл. 62, ал. 1 вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда (КТ), за което на основание чл. 414, ал. 3 от КТ на [фирма] с ЕИК[ЕИК] е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

В срока и по реда на чл.211,ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от административно-наказващия орган с искане да бъде отменено, като бъде потвърдено отмененото с него НП. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, без да са допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство, които да доведат до незаконосъобразност на наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Х. поддържа касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – [фирма], чрез адв. П. оспорва касационната жалба по съображения изложени в писмен отговор. Моли решението на СРС да се остави в сила. Претендира

присъждане на разноски по списък.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна и доказана, поради което следва да бъде уважена.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е основателна.

В производството пред СРС е установено, че на 05.01.2017 г. между [фирма] и [фирма] е сключен договор, съгласно който [фирма] следва да извърши строително – монтажни работи на обект – еднофамилна жилищна сграда в [населено място], [улица], УПИ IX- 1253,1265. На 04.04.2017г. служители на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на горепосочения обект. Към момента на извършване на проверката на обекта полагали труд лицата И. Б. и И. Т., които имали сключени трудови договори с [фирма], както и лицето Д. Г. Н., за когото това бил първи работен ден и нямал сключен трудов договор. В собственооръчно попълнена декларация Д. Н. декларирал елементи на трудово правоотношение като длъжност, работно време, работно място, почивни дни, почивки през работния ден, както и обстоятелството, че няма сключен трудов договор с дружеството. Горните констатации са отразени в протокол за извършена проверка, въз основа на който е съставен АУАН за нарушение по чл.62, ал.1 КТ вр. чл.1, ал.2 от Кодекса на труда. Констатациите и изводите по АУАН са възприети от АНО с издаване на обжалваното пред СРС наказателно постановление.

При тази фактическа обстановка СРС е формирал правни изводи, че нарушението по чл.62, ал.1 вр. чл.1, ал.2 КТ не е установено по несъмнен начин. Според СРС доказателственият материал по делото установява несъмнено единствено, че Н. е заварен да работи на обекта на 04.04.2017 г., но не и че [фирма] е извършило вмененото му нарушение.

Тези изводи не се споделят от настоящия касационен състав

Релевантен при преценката за правомерността на поведението на работодателя е моментът на проверката на контролния орган. В подробните си, последователни и логични показания св. В. е категорична, че при проверка на обекта е заварила, т. е. непосредствено е възприела Д. Н. да полага труд, поставял гипсокартон в стая на първия етаж. Той собственооръчно написал в предоставената му декларация, че работи за дружество на длъжност общ работник с определено работно време от 08,00 ч. до 17,00 ч. Показанията на св. В. кореспондират с писмените доказателства по административно-наказателната преписка – Н. собственооръчно е изписал дружеството, за което престира труд, работното време и месечно възнаграждение – касае се за признаци на трудово правоотношение, подлежащо на уреждане в писмен трудов договор, сключен между работник и работодател. Показанията на св. Н. дадени пред СРС не противиречат на изложеното, доколкото същият посочва, че е работил на обекта при извършване на проверката. Завел го негов приятел, за да работи като общ работник, монтирал и гипсокартон. Посочва работно време, обедна почивка, възнаграждение. Работил без трудов договор, а възнаграждението му било изплащано от И..

Съгласно чл.1, ал.2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения, като трудовият договор се сключва в писмена форма съгласно нормата на чл. 62, ал. 1 КТ. В разглеждания случай дружеството не е изпълнило задължението си по чл. 62, ал. 1, във връзка с чл. 1, ал. 2 КТ да уреди с писмен трудов договор отношенията по предоставянето на работна сила от Д. Н.. Следва да се има предвид, че самото нарушение е формално и е довършено с постъпването на работа на работника без да има сключен трудов договор. Касационната инстанция не споделя извода на СРС за неправилно посочена квалификация – именно разпоредбата на чл.62, ал.1 от КТ във връзка с чл.1, ал.2 от КТ е нарушен с неключването на трудов договор и с третия работещ на обекта работник, установен в момента на проверката.

Самото нарушение също е доказано, както от показанията на актосъставителя, така и от свидетелските показания и декларацията на самия работник, който не отрича да е работил на обекта, макар и за кратко, но без да е сключил трудов договор. Що се отнася до възражението, че работникът няма връзка с работодателя, същият е бил заварен да работи на обекта от проверяващите, а обектът е бил възложен на [фирма], следователно връзката на работника с дружеството изпълнител на обекта е очевидна. Същият посочва, че е получавал възнаграждение за работата си на обекта. Не се доказва възражението на ответника по касация, че Н. е работил за друго дружество, конкретно възложителя на обекта, като видно от събраната пред СРС справка от ТД на НАП-С., за лицето Д. Н. към м. април 2017г. няма данни за подадени уведомления по чл.62, ал.5 от КТ за сключени или прекратени трудови договори. Събраните доказателства сочат, че работникът е бил допуснат до обекта, възложен на [фирма] и е работил заедно с останалите двама работници на това дружество, която установена фактическа обстановка обуславя неизпълнено задължение правоотношението с Д. Н. да бъде оформено като трудово с писмен договор.

Нарушението е описано в АУАН и наказателното постановление пълно, ясно и точно, като констатациите на административнонаказващия орган се потвърждават от доказателствата по делото. АУАН е съставен в съответствие с изискванията на чл.42 ЗАНН, а наказателното постановление е съобразено с тези на чл.57, ал.1 ЗАНН.

Санционната разпоредба на чл.414, ал.3 КТ предвижда широк диапазон на имуществената санкция – от 1500 до 15 000 лв. Наказателното постановление не съдържа данни дали нарушението е за първи път, нито мотиви относно размера на наложената санкция, при което определянето ѝ във величина от 2 500 лв. се явява необосновано тежко и следва да се намали до законоустановения минимум от 1 500 лв. Немотивирането на санкцията не е самостоятелно основание да бъде отменено НП, но пък обуславя определянето ѝ в минимален размер.

Като е отменил законосъобразното НП, СРС е постановил неправилно решение, което следва да бъде отменено и вместо него НП изменено, при определяне на имуществената санкция в минимален размер.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на касатора, съдът следва да присъди разноска за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН Административен съд София-град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 10.07.2020 г. по НАХД № 12732/ 2018 г. на СРС, НО, 20- ти състав и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-003503 от 01.06.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма] с ЕИК[ЕИК] за нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. чл.1, ал.2 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева, като НАМАЛЯВА размера на наложената имуществена санкция на 1500 лева.

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.